

Гинуть традиції

Юрій Вухналь

Що мене на бюро викликали, попередження робили, то, братці, не первина мені.

А те, за що мене викликали, за що попередження робили, то тут, як роздивиться добре – навіть боляче стає.

Бо на бюро викликали мене за матір мою, звичайну позапартійну матір. От через це й досадно до неможливості.

Щоб висвітлити це питання, я вам, товариші, докладно про це розкажу.

Почалось це через батьків моїх, а треба вам зазначити, що батьки мої народ темний, несвідомий – ніяк собі теорії походження людини уявити не можуть. І через те в мене з ними змички немає, дискусії палкі відбуваються і конфлікти щодня виникають.

Як почнемо з матір'ю дебати, так, здається, не в хаті я, а вроді на сесії.

– Ну, добре, – кажу – мамо, хай ваш Бог всемогутий, хай вездісущий, а безсилий він проти мене. Матері Божій можу очі виколупати, і нічого мені він не зробить. Хоч зараз давайте спробую – на факті доведу.

– А то Бог уніманія не звертає на тебе, бачить – дурень ти не виправимий. А Матір Божу торкни тільки, то кочергу на голові твоїй зламаю, на цурупалки поб'ю! – хвилюється матір.

От і розсудіть, братці, ну, як ти в таких умовах робити будеш.

Ну, це хай дискусія, а то й у мирному оточенні життя немає – пакость тобі всяку стріють, на конфлікти нариваються.

Ось вам факт:

Купив я гальстух собі – не ходити ж мені розхристаним.

Прокидаюся ранком у неділю, одягся, кинувся до гальстуха – немає гальстуха, туди – сюди – немає. У нутрі в мене похолонуло. Вибіг із хати, гульк – мати корову доїть і моїм гальстухом... підперезана. Крикнув я тут голосом не своїм:

– Що ж це таке, мамо? Чого ви на конфлікт напрошуєтесь? Навіщо гальстух мій спаскудили?!

А вона спокійно:

– Прости, сину, я думала: шворка негодяща, шукала собі мотузку підперезатись, а вона мені на очі потрапила. Та якби я знала, то хіба б я допустила? Та воно й нічого, я його не зіпсувала, ось тільки корова хвостом трохи закаляла.

Не встиг я цей, товариші, конфлікт ліквідувати, як інший настиг.

Перед Великоднем я портфель собі у Тишки-спекулянта купив. Думаю, пошлють кудись доповідь робити – книжки в портфель і гайда, і тобі зручно, і книжки не тріпаються: одне слово – режим економії.

Оддав я за портфель той квочку зозулясту та пшона клунок. Це лише сказати легко – віддав. Аж упрів, поки дотаскав до Тишки пшоно вночі та цілий тиждень тремтів, бо мати по всьому кутку бігала, квочку шукала та голосила:

- Не квочка, а золото, думала підсипати, а наче у воду пірнула - з гнізда пропала".

Ледве заспокоїв я її:

- То, кажу, мамо, не інакше, як тхір її задавив. Не плачте, я пастку поставлю.

Так от через портфель отой і конфлікт знову виник.

Одного разу кинувся я до портфеля, а його немає, я до матері:

- Не брали, кажу, часом портфеля - такого, мов, і такого?

Змалював, який він є.

- А, сину, отієї торбинки, що з зачіпкою збоку. Та я, голубе, батькові в неї на поле горішків насипала! - мати мені.

Аж у вухах у мене після цього задзвонило.

"Поки ж це буде, поки страждати мені?"

І на Великдень не втримав я. Тільки мати стала навколюшки, а я на голос комаринського:

- "Святися, святися, новий Єрусалиме, слава бо Господня на тобі возсія".

Та навприсядки по хаті...

Дивлюся: встає мати, перехристилася та до мене:

- Ти комсомолец?

- Конешно, - кажу, - не те, що ви, вік позапартійною доживаєте!

- Так ти, - каже, - коли комсомолец, так і роби, іророва душа, по-комсомольському, а то я на тебе, сучий сину, заяву подам!

А мені, братці, весело:

"Куди тобі, - думаю, - душа твоя позапартійна, до бюро сікатися, хто тебе ще й пустить".

А що ж вийшло? .

Ех, товариші! За якусь позапартійну матір страждати доводиться.

Як не кажіть, а гинуть наші славні традиції, гинуть.